

WHY SAVE THE BANKERS?

ทำไมต้องช่วยธนาคาร?

รวมบทความเกี่ยวกับวิกฤติแฮมเบอร์เกอร์
ที่เผยความจริงอันน่าตื่นตะลึงของความมั่งคั่ง
และความยากจนอย่างคาดไม่ถึง

โดย

THOMAS PIKETTY

ผู้เขียนหนังสือขายดีอันดับหนึ่ง

CAPITAL IN THE TWENTY-FIRST CENTURY

ศิริพร วุฒิกุล : แปล

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์	10
คำนำผู้แปล	11
หมายเหตุจากผู้แปลฉบับภาษาอังกฤษ	13
คำนำผู้เขียน	15
<i>มกราคม ค.ศ. 2012</i>	
I ทำไมต้องช่วยนายธนาคาร? ค.ศ. 2008-2010	27
ทำไมต้องช่วยนายธนาคาร?	29
30 กันยายน ค.ศ. 2008	
ล้านล้านดอลลาร์	33
28 ตุลาคม ค.ศ. 2008	
โอบามาและแฟรงกลิน ดี. รูสเวลต์ (FDR)	37
การเปรียบเทียบในทางที่ผิด	
20 มกราคม ค.ศ. 2009	
กำไร ค่าจ้างแรงงาน และความไม่เท่าเทียม	40
17 มีนาคม ค.ศ. 2009	
หายนะของชาวไอริช	44
14 เมษายน ค.ศ. 2009	
ธนาคารกลางทำงาน	48
12 พฤษภาคม ค.ศ. 2009	

ความไม่เท่าเทียมกันที่ถูกลืม	52
9 มิถุนายน ค.ศ. 2009	
ความลึกกลับของภาวะคาร์บอน	56
7 กรกฎาคม ค.ศ. 2009	
บทเรียนสำหรับระบบภาษีจากรื่องราวของเบตตองกูร์ต์	60
8 กันยายน ค.ศ. 2009	
พอแล้วสำหรับ GDP ให้เรากลับมาสนใจรายได้ประชาชาติ	64
6 ตุลาคม ค.ศ. 2009	
ตกต่ำลงด้วยภาษีที่แพง!	68
3 พฤศจิกายน ค.ศ. 2009	
ใครจะเป็นผู้ชนะในวิกฤติ?	71
1 ธันวาคม ค.ศ. 2009	
มีหรือไม่มีนโยบาย?	74
29 ธันวาคม ค.ศ. 2009	
บันทึกกำไรของธนาคาร ประเด็นทางการเมือง	78
23 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 2010	
II. ไม่ใช่! คนกรีกไม่ใช่คนขี้เกียจ ค.ศ. 2010-2012	83
ไม่ใช่! คนกรีกไม่ใช่คนขี้เกียจ	85
23 มีนาคม ค.ศ. 2010	
ยุโรปต่อต้านตลาด	89
18 พฤษภาคม ค.ศ. 2010	
ธนาคารกลางทบทวนอีกครั้ง	92
15 มิถุนายน ค.ศ. 2010	

ลีเลียน เบตตองกูร์ต์จ่ายภาษีหรือไม่?	95
13 กรกฎาคม ค.ศ. 2010	
การอภิปรายอย่างสงบเกี่ยวกับภาษีความมั่งคั่ง	99
12 ตุลาคม ค.ศ. 2010	
เราควรจะมีกัวเดนาคารกลางสหรัฐหรือไม่?	103
9 พฤศจิกายน ค.ศ. 2010	
เรื่องอื้อฉาวของการช่วยเหลือธนาคารไอริช	106
7 ธันวาคม ค.ศ. 2010	
ประเทศญี่ปุ่น ความมั่งคั่งส่วนบุคคล และหนี้สาธารณะ	110
5 เมษายน ค.ศ. 2011	
กรีซ : สำหรับภาษีธนาคารยุโรป	113
28 มิถุนายน ค.ศ. 2011	
ยากจนเหมือนสตีฟ จอบส์	116
25 ตุลาคม ค.ศ. 2011	
ทบทวนโครงการยุโรปและความรวดเร็ว	120
22 พฤศจิกายน ค.ศ. 2011	
การปกป้องทางการค้า อาวุธที่เป็นประโยชน์...	125
เมื่อไม่มีอะไรที่ดีกว่านี้	
20 ธันวาคม ค.ศ. 2011	
ฟร็องซัว ออล็องด์เป็นรูสเวลต์คนใหม่ของยุโรปหรือไม่?	129
8 พฤษภาคม ค.ศ. 2012	
ระบอบสหพันธรัฐ ทางออกเดียวของปัญหา	133
5 มิถุนายน ค.ศ. 2012	
อะไรและทำไมต้องมีระบอบสหพันธรัฐ	137
4 กรกฎาคม ค.ศ. 2012	

III	ปฏิบัติอย่างรวดเร็ว! ค.ศ. 2012-2015	143
	ปฏิบัติอย่างรวดเร็ว	145
	25 กันยายน ค.ศ. 2012	
	แมร์กอล็องด์และยูโรโซน ความเห็นแก่ตัวและ	148
	ไม่มองการณ์ไกล	
	18 ธันวาคม ค.ศ. 2012	
	การเลือกตั้งของอิตาลี ความรับผิดชอบของยุโรป	151
	26 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 2013	
	ภาษีความมั่งคั่งของยุโรป	155
	26 มีนาคม ค.ศ. 2013	
	การเลิกทาส การชดเชยผ่านความโปร่งใส	159
	21 พฤษภาคม ค.ศ. 2013	
	ยุโรปใหม่ เพื่อก้าวพ้นวิกฤติ	163
	18 มิถุนายน ค.ศ. 2013	
	การเจริญเติบโตช่วยเราได้อีกหรือไม่?	167
	24 กันยายน ค.ศ. 2013	
	ไอเอ็มเอฟ ยังมีหนทางไป!	170
	22 ตุลาคม ค.ศ. 2013	
	ลิเบร์ เสรีภาพคืออะไร?	173
	25 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 2014	
	คณาธิปไตยในสหรัฐ	177
	21 เมษายน ค.ศ. 2014	
	การออกเสียงของพลเมือง	182
	20 พฤษภาคม ค.ศ. 2014	

ราคาที่สูงเกินไปของการเป็นประเทศขนาดเล็ก 8 กันยายน ค.ศ. 2014	186
ทุนนิยมในฮ่องกง? 3 พฤศจิกายน ค.ศ. 2014	190
ทุนนิยมตามที่การ์โลส พูเอนเตสได้เขียนไว้ 1 ธันวาคม ค.ศ. 2014	194
ปี ค.ศ. 2015 การเปลี่ยนแปลงอย่างรุนแรงใดที่ทำให้ ยุโรปเคลื่อนไหว? 29 ธันวาคม ค.ศ. 2014	198
การปฏิวัติประชาธิปไตยแผ่ขยายไปทั่วยุโรป 26 มกราคม ค.ศ. 2015	202
ความลำบากเป็นสองเท่าของชนชั้นแรงงาน 23 มีนาคม ค.ศ. 2015	206
หนี้สินต้องได้รับการชดใช้คืนหรือไม่? 20 เมษายน ค.ศ. 2015	210
การปราบปรามเพียงอย่างเดียวไม่ได้ช่วยอะไร เลอมงด์ 21 พฤศจิกายน ค.ศ. 2015	213
เกี่ยวกับผู้เขียน	217
เกี่ยวกับผู้แปล	219

หมายเหตุจากผู้แปลฉบับภาษาอังกฤษ

ผมได้แปลบทความเหล่านี้ เมื่อตอนที่มันปรากฏอยู่บนหนังสือพิมพ์ฝรั่งเศสชื่อ *ลิวเบอร์ชัน* (Liberation) และ *เลอมองด์* (Le Monde) เนื่องจากบทความมักจะเกี่ยวกับคนและเหตุการณ์ที่ผู้อ่านหนังสือพิมพ์ฝรั่งเศสคุ้นเคย แต่ผู้ที่อ่านหนังสือเล่มนี้อาจจะไม่คุ้นเคย ผมจึงใส่ข้อความอธิบายเพิ่มเติมเพื่อให้เหมาะกับสถานการณ์ในเวลานั้น รวมถึงข้อมูลอ้างอิงในภาษาฝรั่งเศส

เนื่องจากหลายบทความได้อภิปรายถึงวิกฤติการณ์ยูโรโซน และการสมมติฐานถึงความรู้เกี่ยวกับหน้าที่ของสหภาพยุโรป จึงน่าจะมีประโยชน์ที่จะกล่าวถึงความจริงที่เกี่ยวข้องบางอย่างของสหภาพยุโรปให้ทราบคร่าวๆ อำนาจบริหารของสหภาพยุโรปแบ่งการตัดสินใจออกเป็นสองกลุ่ม ได้แก่ คณะมนตรียุโรป (European Council) หรือคณะกรรมการประมุขแห่งรัฐ (Council of Head of State) ซึ่งเป็นการประชุมของผู้นำประเทศในการประชุมลับอย่างสม่ำเสมอ เน้นเรื่องการวางลำดับความสำคัญของนโยบายต่างๆ ในระดับกว้าง และแก้ปัญหาความขัดแย้งระดับสูง และคณะมนตรีแห่งสหภาพยุโรป (Council of the European Union) เป็นตัวแทนจากรัฐมนตรีประเทศต่างๆ ที่พบกันอย่างสม่ำเสมอ เพื่อวางนโยบายที่เฉพาะเจาะจง คณะเหล่านี้ทำงานร่วมกันโดยการแต่งตั้งจากคณะกรรมการยุโรป (European Commission) ซึ่งเป็นสถาบันสูงส่งที่กำหนดนโยบายและนำเสนอด้วยกฎหมาย ส่วนใหญ่ได้รับการร้องขอจากคณะมนตรียุโรป กฎหมายต่างๆ จะต้องได้

รับการรับรองจากคณะมนตรียุโรปทั้งสองคณะและได้รับเลือกจากสภายุโรป (European Parliament) สถาบันภายในสหภาพยุโรปประกอบด้วยสำนักงานด้านตุลาการและสำนักงานด้านการเงิน อันประกอบด้วยศาลยุติธรรมสหภาพยุโรป (Court of Justice of the European Union: CJEU) และธนาคารกลางแห่งยุโรป (European Central Bank: ECB)

ระหว่างที่เขียนบทความเหล่านี้ ประเทศโครเอเชียได้เป็นส่วนหนึ่งของยุโรปทำให้จำนวนของประเทศสมาชิกทั้งหมดรวมเป็น 28 ประเทศ เมื่อบทความแรกของหนังสือเล่มนี้ได้ลงตีพิมพ์ มี 17 ประเทศสมาชิกได้ใช้เงินสกุลยูโร และตอนที่เขียนหนังสือเล่มนี้ตัวเลขได้เพิ่มขึ้นเป็น 19 ประเทศ กลุ่มของประเทศเหล่านี้เรียกว่ายูโรโซน ซึ่งคาดว่าจะมีจำนวนตัวเลขจะยิ่งเพิ่มมากขึ้นเพื่อความยั่งยืนของยูโรต่อไป

คำนำผู้เขียน

มกราคม ค.ศ. 2012

หนังสือเล่มนี้รวบรวมบทความรายเดือนหลายบทความของผมที่ลงในหนังสือพิมพ์ โดยไม่ได้มีการปรับปรุงหรือปรับเปลี่ยนใดๆ บางบทความจึงอาจจะดูเก่าสักหน่อย บทความที่รวบรวมมานี้แสดงถึงความพยายามของนักวิทยาศาสตร์ทางสังคมที่จะเข้าใจและวิเคราะห์สิ่งที่เกิดขึ้นบนโลกในแต่ละวัน เพื่อจะมีส่วนในประเด็นที่ถกเถียงในสาธารณชน บทความเหล่านี้เขียนขึ้นในช่วงเกิดวิกฤติเศรษฐกิจโลกที่เริ่มต้นในปี ค.ศ. 2007-2008 และดำเนินมาอย่างต่อเนื่อง ในหลายๆ โอกาสผมพยายามทำความเข้าใจเกี่ยวกับบทบาทใหม่ของธนาคารกลางที่พยายามจัดการความล้มเหลวของเศรษฐกิจโลก หรือพยายามวิเคราะห์ความเหมือนและความต่างระหว่างวิกฤติการณ์ไอริชและกรีซ โดยไม่พูดถึงประเด็นที่เป็นเรื่องดั้งเดิมภายในของแต่ละประเทศซึ่งยังคงเป็นปัญหาอยู่ในปัจจุบัน แต่ในช่วงท้ายจะพูดถึงคำถามสำคัญ คือสหภาพยุโรปจะคงความหวังที่พวกเราฝากไว้ได้หรือไม่? ยุโรปจะยังรักษาอำนาจไว้ได้หรือไม่ และยังคงปกครองระบอบประชาธิปไตยได้หรือไม่ ซึ่งเป็นสิ่งที่เราต้องการเพื่อจะควบคุมไม่ให้ระบบทุนนิยมของโลกวุ่นวาย? หรือมันจะเป็นอีกครั้งที่ไม่มีอะไรมากไปกว่าการเป็นเครื่องมือทางวิชาการในการผ่อนคลายนโยบายต่างๆ การทำให้การแข่งขันวุ่นวายขึ้น และการครอบงำตลาดของรัฐบาล?

ครั้งแรกที่เห็นวิกฤติการณ์ทางการเงิน เริ่มขึ้นเมื่อช่วงฤดูร้อน ปี ค.ศ. 2007 คือการล่มสลายของสินเชื่อด้วยคุณภาพ (Subprime Mortgage) ในสหรัฐอเมริกา และเดือนกันยายน ปี ค.ศ. 2008 ที่ธนาคารเลห์แมน บราเธอร์ส ล้มละลาย ซึ่งนับว่าเป็นวิกฤติการณ์แรกของศตวรรษที่ 21 ในโลกทุนนิยม

ให้เรามาทบทวนร่วมกัน เริ่มต้นจากทศวรรษ 1980 ที่มีการผ่อนคลายกฎระเบียบของสถาบันการเงิน และความเชื่อของโลกในการให้ตลาดกำกับดูแลตนเอง ความทรงจำของภาวะเศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่ในทศวรรษ 1930 และหายนะที่ตามมา การเกิด “ภาวะชะงักงัน (Stagation)” ในทศวรรษ 1970 (เป็นการผสมผสานระหว่างเศรษฐกิจซบเซาและเงินเฟ้อ) แสดงให้เห็นถึงความจำกัดของฉันทามติว่าด้วยนโยบายเศรษฐกิจมหภาคแบบเคนส์ (Keynesian Consensus) ในทศวรรษ 1950 และ 1960 ซึ่งเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในบริบทที่เฉพาะเจาะจงของยุคหลังสงคราม^{*} ตามธรรมชาติแล้วการกอบกู้สถานการณ์หลังสงครามและการอัตราการเติบโตกำลังจะถึงจุดสิ้นสุด การเจริญเติบโตอย่างต่อเนื่องของภาษีและการขยายขอบเขตของรัฐบาลแบบที่เกิดขึ้นในทศวรรษ 1950 และ 1960 จะไม่เป็นอย่างนั้นอีกต่อไป^{**} การผ่อนคลายกฎเกณฑ์เริ่มต้นปี ค.ศ. 1979-1980 ในประเทศสหรัฐอเมริกาและอังกฤษ เกิดขึ้นจากความไม่สบายใจต่อเศรษฐกิจที่ประเทศญี่ปุ่น เยอรมนี และฝรั่งเศสเผชิญอยู่ และกรณีประเทศอังกฤษคือเกินกว่าที่คาดไว้ ท่ามกลางกระแสความไม่พอใจ โรแนน เรแกน และมากาเร็ต แทชเชอร์ อธิบายว่ารัฐบาลเป็น

---

^{*} ฝรั่งเศสเรียกว่า Trente Glorieuses, “30 ปีแห่งความรุ่งโรจน์” จากปี 1945-1975”, *Trans.*

^{**} ในประเทศฝรั่งเศส อัตราการเติบโตที่แท้จริงของรายได้ประชาชาติลดลงจากเฉลี่ย 5.2% ต่อปีในช่วงระหว่างปี ค.ศ. 1949-1979 เป็น 1.7% ในช่วงระหว่างปี ค.ศ. 1979-2009 - ลดลงประมาณ 2 ใน 3

ปัญหาไม่ใช่ทางแก้ไข พวกเขาเรียกร้องให้หลีกเลี่ยงระบบสวัสดิการที่
ผ่อนปรนให้แก่รายทุนซึ่งจะทำให้กลับกลายเป็นทุนนิยมโดยสมบูรณ์
เหมือนยุคก่อนสงครามโลกครั้งที่ 1 กระบวนการนี้เร่งเร็วขึ้นและขยาย
ไปในทวีปยุโรปหลังจากปี ค.ศ. 1990-1991 การล่มสลายของสหภาพโซเวียต
ทำให้ระบบทุนนิยมไม่มีการแข่งขัน และยุคใหม่ได้เกิดขึ้นโดยที่คน
มากมายเชื่อว่าเป็นการ “สิ้นสุดประวัติศาสตร์” และ “เศรษฐกิจใหม่”
ขึ้นอยู่กับตลาดหุ้น

ในช่วงต้นทศวรรษ 2000 ตลาดหุ้นและมูลค่าอสังหาริมทรัพย์
ในยุโรปและสหรัฐอเมริกาเป็นไปอย่างเท่าเทียมกันและผ่านจุดสูงสุดที่สุด
เหมือนที่เคยเกิดขึ้นในปี ค.ศ. 1913 กระนั้นช่วงต้นปี ค.ศ. 2007 ซึ่งเป็น
ช่วงต้นของวิกฤติ ความมั่งคั่งทางการเงินในครัวเรือนและอสังหาริมทรัพย์
ของฝรั่งเศส (หนี้สุทธิ) สูงถึง 9,500 ล้านยูโร เท่ากับรายได้ประชาชาติ
6 เดือน ความมั่งคั่งของคนในชาติฝรั่งเศสลดลงเล็กน้อยในปี ค.ศ. 2008-2009
แต่เริ่มไต่ขึ้นมาอีกครั้งในปี ค.ศ. 2010 และตอนนี้มีมากกว่า 10 ล้านล้าน
ยูโร ถ้าเราเอาตัวเลขเหล่านี้เทียบกับที่ผ่านมาในประวัติศาสตร์ จะเห็นว่า
ความมั่งคั่งไม่เคยแข็งแกร่งขนาดนี้มาก่อนในช่วงกว่าศตวรรษ วันนี้
ความมั่งคั่งสุทธิส่วนบุคคลยังเกือบๆ เท่ากับความมั่งคั่งสุทธิของ
ประชาชาติกว่า 6 ปี เปรียบเทียบได้กับที่น้อยกว่า ค.ศ. 1980 เป็นเวลา 4 ปี
และน้อยกว่า 3 ปีในปี ค.ศ. 1950 คุณจะต้องกลับไปทีเบล เลป็อก หรือ
ช่วงเวลาที่สวยงาม (Belle Epoque) ในปี ค.ศ. 1900-1910 ที่ผู้ถือสินทรัพย์ใน
ฝรั่งเศสจะมั่งคั่งอย่างมาก อัตราส่วนของความมั่งคั่งต่อรายได้อยู่ที่ 6-7*

---

* ดู โทมัส พิกเกตตี, “On the Long-Run Evolution of Inheritance: France 1820 – 2050”,
Quarterly Journal of Economics 126, เลขที่ 3 (2011), ในหน้าเจ้าหน้าที่ โทมัส
พิกเกตตี, Paris School of Economics, piketty.pse.ens.fr.

เห็นได้ว่าผู้เป็นเจ้าของความมั่งคั่งของสินทรัพย์ไม่ได้มาจากการ ผ่อนคลายกฎเกณฑ์ แต่เป็นไปตามปรากฏการณ์ระยะยาวหลังจก การช็อก (Shock) อย่างรุนแรงในช่วงศตวรรษที่ 20 รวมทั้งปรากฏการณ์ เกี่ยวกับการเจริญเติบโตอย่างช้าๆ ในทศวรรษที่ผ่านมา ที่ทำให้อัตราส่วนของ ความมั่งคั่งต่อรายได้สูงมาก เป็นความจริงว่าเราอยู่ในยุคที่ประเทศ มีฐานะสามารถสร้างความมั่งคั่งได้ดี ในขณะที่ภาคการผลิตและรายได้ โตอย่างช้าๆ ในช่วงทศวรรษหลังสงคราม เราเข้าใจผิดๆ ไปว่าเราได้ก้าวเข้าสู่ ชั้นใหม่ของทุนนิยม คือการมีทุนนิยมโดยไม่มีทุน ซึ่งในความเป็นจริงแล้ว เราเพิ่งผ่านช่วงของการสร้างทุนนิยมขึ้นมาใหม่ ในระยะยาวยุคทุนนิยม จากมรดกของบรรพบุรุษจะเป็นทุนนิยมประเภทเดียวที่ยังคงอยู่

แต่อย่างไรก็ตาม การผ่นคลายกฎระเบียบที่เกิดขึ้นตั้งแต่ทศวรรษ 1980 และ 1990 ทำให้เกิดปัญหามากยิ่งขึ้น มันทำให้ระบบการเงินและ ทุนนิยมจากมรดกบรรพบุรุษในช่วงต้นศตวรรษที่ 21 เปรอะบาง สับสน และไม่สามารถคาดเดาได้ ภาคการเงินเติบโตโดยไม่มีกำกับดูแล ไม่มีกฎระเบียบที่รอบคอบ และไม่มีระบบบัญชีที่เหมาะสม แม้กระทั่งสถิติ ทางการเงินระหว่างประเทศที่เป็นพื้นฐานก็จะแสดงออกมาจากความ บกพร่องทางระบบ ยกตัวอย่างเช่น ในระดับโลก ฐานะการเงินติดลบ ทั้งหมด ซึ่งตามหลักการแล้วไม่น่าจะเป็นไปได้ เว้นแต่เราจะมีสมมติฐาน ว่าดาวอังคารเป็นเจ้าของเราไปแล้ว เหมือนกับที่กาเบรียล ซักแมน นักเศรษฐศาสตร์แสดงให้เห็นว่าความไม่แน่นอนนี้มาจากการแบ่งปัน

---

* ดูใน กาเบรียล ซักแมน, "The Mission Wealth of Nations: Are Europe and the U.S. Net Debtors or Net Creditors?" Paris School of Economics, 2001, มีให้ค้นคว้าที่ www.parisscholllofeconomics.eu/zucman-gabried/

สินทรัพย์ทางการเงินไปเก็บไว้ในประเทศอื่นเพื่อเลี่ยงภาษี (Tax heaven) และไม่เคยบันทึกตามความเป็นจริงเช่นนั้น สิ่งนี้กระทบต่อฐานะภายนอกของยูโรโซน ซึ่งดูดีกว่าสถิติอย่างเป็นทางการ และเพื่อเหตุผลง่าย ๆ ก็คือคนร่ำรวยในยุโรปต้องการหลบซ่อนสินทรัพย์ที่ตนเองมีอยู่ และสหภาพยุโรปไม่ได้ทำในสิ่งที่ควรจะทำ ทั้งๆ ที่สามารถยับยั้งได้

โดยทั่วไปแล้วการแบ่งแยกทางการเมืองและการขาดความสามารถในการทำงานเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน มักทำให้เกิดความอ่อนแอขาดเสถียรภาพ และเกิดความคลุ้มเคลือในระบบการเงิน เมื่อมีการออกกฎระเบียบกำกับดูแลที่จำเป็นและกฎหมายภาษีในตลาดโลกและในสถาบันการเงิน ทำให้รัฐชาติยุโรปในศตวรรษที่ 19 ไม่อยู่ในระดับที่เหมาะสมได้อีกต่อไป

ยุโรปเดือดร้อนจากปัญหาอื่นๆ เพิ่มเติมอีก เงินสกุลยูโรและธนาคารกลางยุโรป หรือ ECB ได้ถูกออกแบบขึ้นเมื่อปลายทศวรรษ 1980 และต้นทศวรรษ 1990 (ธนบัตรยูโรได้นำมาหมุนเวียนใช้ในเดือนมกราคม ปี ค.ศ. 2002 แต่สนธิสัญญามาสทริชต์ (Maastricht Treaty) ซึ่งออกโดยสหภาพยุโรปได้รับการอนุมัติในประเทศฝรั่งเศสเมื่อเดือนกันยายน ค.ศ. 1992) ซึ่งเป็นเวลาที่หลายคนคิดว่าธนาคารกลางมีบทบาทเพียงแค่มองดูอยู่ห่างๆ คือเพื่อให้แน่ใจว่าอัตราเงินเฟ้ออยู่ในระดับต่ำ และปริมาณเงินเพิ่มมากขึ้นในระดับเดียวกัน หลังจากเกิดภาวะถดถอยในทศวรรษ 1970 ผู้ออกนโยบายและความคิดเห็นของสาธารณชนโน้มน้ำหนักให้เห็นว่าธนาคารกลางจะต้องเป็นอิสระจากรัฐบาล ซึ่งวัตถุประสงค์เดียวกันก็คือเพื่อให้อัตราเงินเฟ้ออยู่ในระดับต่ำ ดังนั้นจึงเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ที่เราบริหารสกุลเงินโดยปราศจากประเทศและธนาคารกลางปราศจากรัฐบาล

เราลืมน่าในระหว่างที่เกิดวิกฤติการณ์ทางเศรษฐกิจและการเมืองครั้งใหญ่ ธนาคารกลางเป็นเครื่องมือที่ขาดไม่ได้ในการรักษาเสถียรภาพตลาดการเงิน และหลีกเลี่ยงการล่มละลายของธนาคาร รวมทั้งความตกต่ำทางเศรษฐกิจ การฟื้นฟูบทบาทของธนาคารกลางเป็นบทเรียนสำคัญของวิกฤติการณ์ทางการเงินในช่วงที่ผ่านมา ถ้าธนาคารกลางที่ใหญ่ที่สุดสองแห่งคือธนาคารกลางสหรัฐ และธนาคารกลางยุโรปไม่ได้พิมพ์ธนบัตร (หลายสิบลีโบริ์เซ็นต์ของผลิตภัณฑ์มวลรวมแต่ละประเภทในปี ค.ศ. 2008 และ 2009) และให้ธนาคารเอกชนกู้ยืมในอัตราดอกเบี้ยที่ต่ำ 0-1% จะทำให้เกิดภาวะตกต่ำเหมือนในทศวรรษ 1930 ที่อัตราการว่างงานสูงถึง 20% โชคดีที่ทั้งธนาคารกลางสหรัฐและธนาคารกลางยุโรปสามารถหลีกเลี่ยงสิ่งที่แย่ที่สุดเช่นเดียวกับความผิดพลาดใน “การชำระบัญชี” เมื่อทศวรรษ 1930 ที่ยอมให้ธนาคารล้มไปทีละแห่งๆ ได้แน่นอนที่ธนาคารกลางซึ่งมีอำนาจสูงสุดในการผลิตเงินจะเก็บเงินไว้ แต่เมื่อเจอกับวิกฤติการณ์ที่รุนแรง การลืมน่าเครื่องมือนี้เป็นแหล่งเงินกู้แหล่งสุดท้ายเป็นเหมือนการฆ่าตัวตาย

โชคร้ายที่การเคร่งครัดทางการเงินในปี ค.ศ. 2008-2009 ช่วยให้เราพ้นจากสิ่งที่เลวร้ายที่สุด และดับไฟไปในตอนนี้ ทำให้เราคิดน้อยเกินไปถึงสาเหตุทางโครงสร้างที่อยู่เบื้องหลังความหายนะ ความก้าวหน้าในการกำกับดูแลทางการเงินน่าหวาดกลัวอย่างมากตั้งแต่ปี ค.ศ. 2008 และเราเลือกที่จะละเลยต้นตอของปัญหาคือความไม่เสมอภาค ทุกหลักฐานมุ่งตรงไปที่ความไม่เท่าเทียมกันที่เพิ่มมากขึ้น ภาวะการทำงานและรายได้ของคนชั้นกลางที่ชะงักงัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสหรัฐอเมริกา (กว่า 60% ของการเติบโตมาจากคนที่รวยที่สุดเพียง 1% ในช่วงระหว่าง

ปี ค.ศ. 1977 และ 2007) ซึ่งเป็นตัวระเบิดของหนี้ภาคเอกชน*

สิ่งที่สำคัญที่สุด คือการที่ธนาคารกลางช่วยเหลือธนาคารพาณิชย์ ในปี ค.ศ. 2008 และ 2009 เป็นการล้มเหลวของการป้องกันวิกฤติที่ก้าว ไปสู่ระยะใหม่ในปี ค.ศ. 2010 และ ค.ศ. 2011 ซึ่งก็คือวิกฤติหนี้ สาธารณะของยูโรโซน เป็นประเด็นสำคัญที่ต้องบันทึกไว้ว่าวิกฤติการณ์ ส่วนที่สองนี้เกิดขึ้นที่ยูโรโซนเท่านั้น สหรัฐอเมริกา อังกฤษ และญี่ปุ่น เป็นหนี้มากกว่าในยูโรโซน (ระดับหนี้สาธารณะอยู่ที่ 100%, 80% และ 200% ตามลำดับ เปรียบเทียบกับ 80% ของสมาชิกในยูโรโซน) แต่ ประเทศเหล่านี้ไม่ประสบวิกฤติหนี้สิน เหตุผลง่ายนิดเดียวคือธนาคารกลาง สหรัฐ ธนาคารกลางอังกฤษ และธนาคารกลางญี่ปุ่นให้รัฐบาลกู้ยืมเงิน ในอัตราดอกเบี้ยที่ต่ำ คือน้อยกว่า 2% ทำให้อัตราดอกเบี้ยคงที่และ ตลาดสงบลง ในขณะที่ธนาคารกลางยุโรปให้รัฐบาลยูโรโซนกู้ยืมเงิน น้อยมากทำให้เกิดวิกฤติหนี้

เพื่อเป็นการอธิบายทัศนคติที่มีความแตกต่างของธนาคารยุโรป เป็นธรรมเนียมที่เราจะอ้างถึงความชอกช้ำในระยะแยกประเทศของ เยอรมนีที่หวาดกลัวว่าจะกลับไปสู่ภาวะเงินเฟ้อขั้นรุนแรงดังในทศวรรษ 1920 สำหรับผมแล้วแนวคิดนี้ไม่สามารถโน้มน้าวใจให้เห็นด้วยได้ ทุกคนต่าง ตระหนักว่าโลกนี้ไม่ได้มีอันตรายจากการที่เงินเฟ้อควบคุมไม่ได้ สิ่งที่ คูกคามเราในวันนี้คือภาวะเศรษฐกิจถดถอยจากเงินฝืดเป็นระยะเวลา นาน โดยราคา ค่าจ้างแรงงาน และการผลิตตกต่ำ หรือเศรษฐกิจชะงักงัน ความเป็นจริงแล้วเงินจำนวนมากที่ผลิตในปี ค.ศ. 2008-2009 ไม่ได้เป็น สาเหตุของการเกิดเงินเฟ้อ ชาวเยอรมันก็ทราบเช่นกัน

---

* ดูใน Facundo Alvaredo et al., “The World Top Incomes Database,” Paris School of Economic, www.parisschoolofeconomics.eu2topincomes/

สิ่งที่น่าจะอธิบายความจริงได้ดีกว่าคือการทำให้รัฐเสียชื่อเสียงมากกว่าทศวรรษ หลายฝ่ายมองว่าการช่วยธนาคารพาณิชย์นั้นดีกว่าการช่วยรัฐบาล ยกเว้นในสหรัฐอเมริกาและอังกฤษ ที่การเสียชื่อเสียงนั้นมาถึงจุดสูงสุด ธนาคารกลางจึงแสดงให้เห็นว่าไม่กลัวที่จะซื้อหนี้สาธารณะเป็นจำนวนมาก

คำอธิบายปัญหาต่างๆ คือความจริงแล้วยุโรปโซนและธนาคารกลางยุโรปถูกออกแบบมาไม่ดีตั้งแต่แรก ดังนั้นจึงเป็นการยากที่จะเขียนกฎระเบียบขึ้นมาใหม่ท่ามกลางวิกฤติ ความผิดพลาดพื้นฐานคือการทำเราจินตนาการว่าเรามีสกุลเงินแบบไม่มีรัฐประเทศได้ และมีนโยบายทางการเงินร่วมกันได้ โดยไม่มีนโยบายทางการเงินคลังร่วมกัน การมีสกุลเงินเดียวกันแต่ไม่มีนี้ร่วมกันเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสม อย่างที่ดีที่สุดคือในช่วงเวลาที่ดีสิ่งเหล่านี้สามารถใช้ได้ แต่ในช่วงเวลาที่ไม่ดีสิ่งนี้จะนำไปสู่การระเบิด

การมีสกุลเงินเดียวทำให้การเก็งกำไรค่าเงินใน 17 ประเทศของยุโรปจนจบลง เราไม่สามารถเติมพันธเงินสกุลตรัคมาว่าจะตกลงกว่าเงินสกุลฟรังก์ หรือเงินสกุลฟรังก์ต่อเงินสกุลมาร์ก มีการเก็งกำไรค่าเงินด้วยการเก็งกำไรดอกเบียหนี้สาธารณะของ 17 ประเทศแทน ซึ่งการเก็งกำไรแบบที่สองนี้แย่งกว่าแบบแรก เพราะเมื่อเราโดนโจมตีด้วยอัตราแลกเปลี่ยน เราเลือกก้าวออกมาได้ตลอดเวลาและลดค่าสกุลเงินของตนเอง ทำให้ประเทศมีความสามารถในการแข่งขันมากขึ้น แต่การมีเงินสกุลเดียวกันทุกประเทศในยุโรปโซนทำแบบนี้ไม่ได้ ในหลักการก็คือประเทศต่างๆ ควรมีเสถียรภาพทางการเงินในอัตราแลกเปลี่ยน แต่เห็นได้ชัดว่าไม่ได้เป็นเช่นนั้น

ตรงกันข้าม การเก็งกำไรดอกเบียที่เรากำลังเผชิญอยู่ทุกวันนี้ ทำให้ไม่

สามารถปรับสมดุลการเงินสาธารณะได้อย่างเป็นระบบระเบียบ การรวมผู้มีส่วนได้เสียเข้าด้วยกันเป็นสิ่งที่เราต้องพิจารณา ด้วยหนี้สาธารณะประมาณ 100% ของผลิตภัณฑ์มวลรวมประเทศ ต้องจ่ายดอกเบี้ย 5% แทนที่จะเป็น 2% หมายถึงทำให้มีภาระในการชดใช้หนี้แต่ละปี 5% แทนที่จะเป็น 2% ในประเทศฝรั่งเศสจำนวน 3% ของผลิตภัณฑ์มวลรวมประเทศ หรือ 60 ล้านยูโรมีความแตกต่าง เพราะนั่นหมายถึงงบประมาณทั้งหมดสำหรับการศึกษาที่สูงขึ้น การวิจัย ความยุติธรรม และการจ้างงาน! ดังนั้น ถ้าคุณไม่ทราบว่าดอกเบี้ยในหนึ่งหรือสองปีจะเป็น 2% หรือ 5% ก็เป็นไปได้เลยที่เราจะระงับการถกเถียงในที่สาธารณะว่าค่าใช้จ่ายใดที่ควรตัดออกหรือภาษีใดที่ควรเพิ่มขึ้น

และนั่นเป็นสิ่งที่ยี่งน่าเศร้าเพราะสวัสดิการของประเทศในยุโรปแน่นอนว่าต้องได้รับการปฏิรูป ปรับปรุงให้ทันสมัย และสมเหตุสมผล ไม่ใช่แค่งบประมาณที่สมดุลและการเงินที่ดีไม่มีปัญหา แต่คือการทำเราแน่ใจว่าบริการสาธารณะดีขึ้น การตอบสนองต่อสถานการณ์ของแต่ละบุคคลที่มากขึ้น และการรับประกันสิทธิอย่างเข้มแข็งมากยิ่งขึ้น การเมืองฝ่ายซ้ายของฝรั่งเศสจะต้องริเริ่มเรื่องนี้ ไม่ว่าจะเป็นการทำให้ระบบการเก็บภาษีทันสมัยยิ่งขึ้น (ที่ทั้งซับซ้อนและไม่เป็นธรรม และควรสร้างขึ้นมาใหม่โดยอยู่บนหลักการของ “ภาษีเท่าเทียมกันต่อรายได้ที่เท่าเทียมกัน” การหักภาษี ณ ที่จ่าย การจัดการฐานภาษีที่กว้างและอัตราภาษีประกันสังคมที่ต่ำ หรือที่เรียกว่า Contribution Sociale Generalisee หรือ CSGv) การวางระบบเงินบำนาญใหม่ (ปัจจุบันแบ่งแยกหลายระบบทำให้ไม่ครอบคลุมประชาชนทุกคน และเป็นไปไม่ได้ที่จะปฏิรูปให้เกิดความเท่าเทียมกันและเห็นตรงกัน) หรือการปกครองตนเองของมหาวิทยาลัย (ประเด็นที่ 3 ที่เป็นประเด็นหลักเหมือนกับการปฏิรูปภาษีและระบอบ

บ้านาญ ไม่ควรทิ้งให้เป็นหน้าที่ของฝ่ายขวา)

แล้วเราจะทำอย่างไร? เพื่อให้การเก็งกำไรดอกเบี้ยหมดไปทางออกที่ดีที่สุดคือการทำให้เป็นหนึ่งร่วมกัน เป็นหนึ่งเหมือนๆ กัน (เช่น พันธบัตรยูโร) นี่เป็นวิธีการปฏิรูปโครงสร้างที่จะทำให้ ECB (ธนาคารกลางยุโรป) เล่นบทบาทได้อย่างเต็มที่ในการเป็นผู้ให้กู้รายสุดท้าย แน่แน่นอนที่สุด ECB จะซื้อหนี้สาธารณะในตลาดตอนนี้ได้ และทางออกฉุกเฉินนี้เป็นไปได้ที่จะมีบทบาทสำคัญมาก แต่ตราใบที่ ECB ยังมีหนี้สาธารณะแตกต่างกัน 17 แบบก็จะเจอปัญหาที่เป็นไปไม่ได้ นั่นคือจะซื้อหนี้อันไหนที่ราคาเท่าไร ถ้า FED (ธนาคารกลางสหรัฐ) ต้องเลือกทุกเช้าระหว่างหนี้ของรัฐไวโอมิง แคลิฟอร์เนีย และนิวยอร์ก คงจะมีปัญหามากมายในการออกนโยบายทางการเงินที่เป็นระบบระเบียบ

แต่การจะมีหนึ่งร่วมกันได้นั้นจะต้องมีรัฐบาลกลางที่ชอบด้วยกฎหมาย เราออกพันธบัตรยูโรแล้วให้รัฐบาลแต่ละประเทศตัดสินใจว่าจะออกเท่าไรไม่ได้ รัฐบาลกลางเป็นคณะมนตรียุโรปหรือกลุ่มยูโรไม่ได้ เราต้องก้าวใหญ่ๆ ไปข้างหน้าเป็นสหภาพการเมืองและสหรัฐยุโรป ไม่เช่นนั้นแล้วไม่ช้าไม่เร็วเราก็จะก้าวถอยหลังครั้งใหญ่ นั่นคือการที่ยูโรโดนปฏิเสศทางแก้ปัญหาก็ง่ายที่สุดคือการจัดตั้งรัฐสภายุโรปที่มีอำนาจในการควบคุมงบประมาณอย่างแท้จริง แต่ปัญหาของรัฐสภายุโรปคือประกอบด้วย 27 ประเทศในสหภาพยุโรป ไม่ใช่แค่ประเทศที่อยู่ในยูโรโซนเท่านั้น อีกทางแก้หนึ่งที่ผมได้เขียนในคอลัมน์เมื่อวันที่ 22 พฤศจิกายน ค.ศ. 2011 คือการตั้งวุฒิสภายุโรปที่รวมสมาชิกของคณะกรรมการด้านการเงินและสังคมของรัฐสภาแต่ละประเทศที่ต้องการที่จะรวมหนึ่งเข้าด้วยกัน กลุ่มนี้จะเป็นผู้ที่ตัดสินใจสุดท้ายว่าจะออกหนี้ยูโรร่วมกันได้อย่างไร (ซึ่งจะไม่ป้องกันให้แต่ละประเทศออกหนี้ตามที่ตัวเองต้องการ แต่หนี้ของประเทศ

จะไม่ได้รับการประกันร่วมกัน) ประเด็นที่สำคัญการคือการตัดสินใจจะใช้วิธีง่าย ๆ คือตามเสียงส่วนใหญ่เหมือนกับรัฐสภาอื่นๆ และการอภิปรายจะต้องเปิดเผยสู่สาธารณะ มีความโปร่งใส และเป็นประชาธิปไตย

ซึ่งนั่นจะทำให้มีความแตกต่างกับคณะมนตรียุโรปที่ค่อนข้างจะเอื้อยเอื้อยกับสภาพที่เป็นอยู่เพราะขึ้นกับความเป็นเอกฉันท์ (หรือเสมือนว่าเป็นเอกฉันท์) ส่วนใหญ่เป็นการประชุมลับและมักไม่มีการตัดสินใจ จะเป็นเรื่องอัจฉริยะมากเมื่อมีการตัดสินใจเป็นเอกฉันท์ แล้วก็แทบเป็นไปได้เลยที่เราจะรู้ว่าทำไมถึงมีการตัดสินใจเช่นนั้น ตรงกันข้ามกับการอภิปรายอย่างเป็นทางการในรัฐสภา สนธิสัญญายุโรปฉบับใหม่จะเป็นไปตามตรรกะระหว่างรัฐบาลอย่างแท้จริง (เพียงแค่ปรับกฎระเบียบการตัดสินใจในสภายุโรปจาก 100% เป็น 85%) อาจไม่เพียงพอต่อความท้าทายที่เราเผชิญในปัจจุบัน ซึ่งชัดเจนว่าจะไม่อนุญาตให้มีการผลิตพันธบัตรยูโร ทั้งหมดนั้นต้องการความกล้าอย่างมากของสหภาพการเมือง - ความกล้าของรัฐบาลเยอรมนีดูเหมือนจะมีมากกว่ารัฐบาลฝรั่งเศส เราควรจะมีคำกล่าวของประเทศต่างๆ ในประเด็นนี้และทำข้อเสนอที่เฉพาะเจาะจง นี่คือการท้าทายในเดือนต่อๆ ไปข้างหน้า

I

ทำไมต้องช่วยนายธนาคาร?

ค.ศ. 2008-2010

เป็นเวลาหนึ่งปีกว่าหลังจากความวุ่นวายทางการเงินที่เริ่มต้นขึ้นตั้งแต่ปี ค.ศ. 2007 แล้ววิกฤตการณ์นั้นมาถึงจุดสูงสุดในวันที่ 15 กันยายน ค.ศ. 2008 เมื่อกลุ่มบริษัททางการเงินยักษ์ใหญ่ เลห์แมน บราเธอร์ส ล้มละลาย ช่วงระยะเวลานี้แสดงให้เห็นถึงการแทรกแซงของรัฐบาลที่ต้องการจะฟื้นฟูเสถียรภาพของตลาด รวมถึงโครงการฟื้นฟูสินทรัพย์ที่มีปัญหา (The Troubled Asset Relief Program – TARP) โดยมูลค่าเงินช่วยเหลือที่วางไว้คือ 700,000 ล้านดอลลาร์ และอีก 1,000 ล้านดอลลาร์เพื่อการปล่อยกู้ให้กับตลาดล่าง และการค้ำประกันสินเชื่อโดยกระทรวงการคลังและธนาคารกลางสหรัฐ ที่ให้การช่วยเหลือแก่สถาบันการเงินที่ไม่ใช่ธนาคารซึ่งไม่เคยได้รับการช่วยเหลือในรูปแบบนี้มาก่อน หลายคนถามว่า หรือนี่คือการเริ่มต้นของยุคใหม่ที่มีการแทรกแซงนโยบายทางเศรษฐกิจ?

ทำไมต้องช่วยนายธนาคาร?

30 กันยายน ค.ศ. 2008

วิกฤตการณ์ทางการเงินจะทำให้สหรัฐอเมริกาเข้ามามีบทบาทในเรื่องเศรษฐกิจและสังคมหรือไม่? คงเร็วไปที่จะกล่าวเช่นนั้น อย่างไรก็ตาม น่าจะเป็นประโยชน์ที่จะกำจัดความเข้าใจผิดสองประการ และทำให้เรื่องที่เกี่ยวข้องกันอยู่นั้นมีความชัดเจนยิ่งขึ้น การช่วยเหลือธนาคารและการปฏิรูปกฎเกณฑ์ของรัฐบาลสหรัฐนั้นไม่ได้ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางประวัติศาสตร์ได้ ความรวดเร็วและแนวทางปฏิบัติที่กระทรวงการคลังและธนาคารกลางสหรัฐใช้ ได้ปรับเปลี่ยนวิธีคิดของ

พวกเขา จนออกแนวทางชั่วคราวในการโอนระบบการเงินมาเป็นของรัฐ
ได้นั้นเป็นสิ่งที่น่าประทับใจ และแม้ต้องใช้ระยะเวลาบ้างก่อนที่จะเราจะ
ทราบข้อมูลเรื่องต้นทุนสุทธิของผู้จ่ายภาษี แต่ก็มีความเป็นไปได้ที่ระดับ
การแทรกแซงของรัฐในครั้งนี้จะมากกว่าที่เคยมีมาในอดีต ซึ่งนั่นเป็น
ตัวเลขที่กำลังถกเถียงกันอยู่ในตอนนี้ คงจะเป็นจำนวนเงินรวมอยู่ที่
ระหว่าง 700,000 ล้านดอลลาร์ ถึง 1.4 ล้านล้านดอลลาร์ ตัวเลขนี้ประมาณการว่า
อยู่ที่ 5-10% ของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศสหรัฐ (GDP) ในขณะที่
เงินออมและเงินกู้ที่ล่มสลายลงเมื่อปี ค.ศ. 1980 อยู่ที่ประมาณ 2.5%
ของ GDP

การยื่นมือเข้ามาแทรกแซงในภาคการเงินนี้แสดงให้เห็นถึงหลักการ
และนโยบายที่ได้ปฏิบัติกันมาอย่างต่อเนื่องจากในอดีต นับตั้งแต่ปี
ค.ศ. 1930 ที่ชนชั้นสูงของสหรัฐเชื่อว่าวิกฤติในปี ค.ศ. 1929 มาถึงจุด
สูงสุดแล้วและกำลังนำระบบทุนนิยมดิ่งลงเหว เพราะธนาคารกลางและ
องค์กรของรัฐ ยอมให้ธนาคารเอกชนต่างๆ ปิดตัวลง โดยปฏิเสธที่จะ
เพิ่มสภาพคล่องที่จำเป็นสำหรับการฟื้นฟูความเชื่อมั่นและการเติบโตสู่
ภาคการผลิต คนอเมริกันบางส่วนที่มีสิทธิ์ในตลาดเสรีเชื่อในการแทรกแซง
ของธนาคารกลางไปพร้อมๆ กับตั้งข้อสงสัยในการแทรกแซงของรัฐที่อยู่
นอกเหนือจากแวดวงทางการเงิน การจะปกป้องระบบทุนนิยม เรา
ต้องการธนาคารกลางที่ดี คือมีความยืดหยุ่นและตอบสนองอย่างรวดเร็ว
และแน่นอนที่สุดคือไม่ใช้รัฐสวัสดิการแบบบรูสเวลต์ที่จะทำให้สหรัฐ
อ่อนแอ ถ้าเราลืมเหตุการณ์ประวัติศาสตร์นี้ เราอาจประหลาดใจที่หน่วยงาน
กำกับดูแลสถาบันการเงินของสหรัฐทำการแทรกแซงอย่างฉับพลัน

แล้วเรื่องต่างๆ จะจบลงตรงนี้เลยไหม? คำตอบก็คือขึ้นอยู่กับ
การเลือกตั้งประธานาธิบดี ถ้าประธานาธิบดีโอบามาได้รับการเลือกตั้งจะ

สามารถคว้าโอกาสที่จะทำให้บทบาทของรัฐในด้านอื่นๆ นอกเหนือจากด้านการเงินมีความเข้มแข็งมากยิ่งขึ้น เช่น การประกันสุขภาพและการลดความเหลื่อมล้ำ แต่งบประมาณที่เหลืออยู่จากการบริหารงานของจอร์จ ดับเบิลยู. บุช (รัฐบาลสมัยก่อนหน้านั้นมีการใช้จ่ายทางการทหารและการช่วยธนาคารมากมาย) ทำให้การวางแผนด้านการดูแลสุขภาพนั้นมีงบประมาณที่จำกัด คนอเมริกันที่อยากจะจ่ายภาษีเพิ่มคงมีไม่มากนักมากไปกว่านั้น การถกเถียงในสภาเมื่อเร็วๆ นี้เกี่ยวกับเรื่องการจำกัดการจ่ายเงินของรัฐให้กับภาคการเงินทำให้เห็นถึงความกำกวมของแนวความคิดในปัจจุบัน ซึ่งจุดนี้ได้ส่งผลแน่ๆ ในเรื่องหนึ่งคือเรื่องความโกรธเคืองของสาธารณชนที่ก่อตัวมากขึ้นจากการจ่ายเงินเดือนเป็นจำนวนมหาศาลให้กับผู้บริหารและบุคคลที่ซื้อขายสินทรัพย์ทางการเงินในช่วงกว่าสามสิบปีที่ผ่านมา แต่ทางออกในการแก้ปัญหานี้ได้รับการพิจารณาแล้วคือการกำหนดเงินเดือนของผู้บริหารหรือผู้ที่เกี่ยวข้องในสถาบันทางการเงินที่ได้รับการช่วยเหลือทางการเงินจากผู้จ่ายภาษี (หรือทางรัฐ) ให้ไม่เกิน 400,000 ดอลลาร์ (เท่ากับเงินเดือนของประธานาธิบดีสหรัฐ) นี่เป็นการตอบสนองต่อปัญหาโดยวิธีง่ายๆ ที่สรุปได้ว่าหากต้องการเงินเดือนสูงๆ ก็จะต้องย้ายไปทำงานที่อื่นแทน

หลังจากที่ตลาดหุ้นล่มในปี ค.ศ. 1929 แฟรงกลิน รูสเวลต์ตอบสนองด้านการเงินและเศรษฐกิจต่อชนชั้นสูงชาวอเมริกันผู้ซึ่งนำประเทศเข้าสู่วิกฤติการณ์อย่างโหดร้าย ด้วยการเพิ่มภาษีของรัฐบาลกลางเฉพาะในกลุ่มผู้ที่มีรายได้สูงสุด (ชนชั้นสูงชาวอเมริกัน) โดยในปี ค.ศ. 1932 มีการเพิ่มภาษีของผู้ที่มีรายได้สูงสุดจาก 25% พุ่งไปที่ 63% ต่อมาในปี ค.ศ. 1936 ก็เพิ่มขึ้นเป็น 79% และปี ค.ศ. 1941 เพิ่มขึ้นอีกเป็น 91% ก่อนจะลดลงไปอยู่ที่ 77% ในปี ค.ศ. 1964 และท้ายที่สุดมาหยุดที่ 30-35%

สำหรับภาษีของผู้ที่มีรายได้สูงสุดในปี ค.ศ. 1980 และปี ค.ศ. 1990 โดยการบริหารงานของประธานาธิบดีเรแกน และจอร์จ ดับเบิลยู. บุช เรียกว่าได้เป็นเวลานานกว่า 50 ปี (ค.ศ. 1930-1980) ที่อัตราภาษีสำหรับผู้ที่มีรายได้สูงสุดไม่เคยน้อยกว่า 70% เลย โดยเฉพาะแล้วจะอยู่ที่ประมาณ 80% ในแนวความคิดปัจจุบันสิทธิของการได้โบนัสและค่าชดเชยในการออกจากงานซึ่งรวมเป็นเงินก้อนโตนับสิบล้านนั้น เป็นไปตามหลักสิทธิมนุษยชน แต่เงินก้อนนี้ไม่เคยจ่ายภาษีเกิน 50% เลย หลายๆ คนอาจตัดสินว่านโยบายเหล่านั้นโบราณและเป็นเหมือนการริบทรัพย์สิน แต่กว่าครึ่งศตวรรษที่มันได้รับผลกระทบจากประเทศประชาธิปไตยที่ใหญ่ที่สุดของโลก โดยปราศจากการป้องกันจากการทำงานของเศรษฐกิจอเมริกัน แต่คุณงามความดีอย่างหนึ่งของมันก็คือสามารถลดรายได้พิเศษของผู้บริหารในองค์กรเป็นจำนวนมาก โดยล้วงมือเข้าไปเอาเงินจากพวกเขาได้มากกว่าระดับที่เคยได้อย่างแน่นอน ด้วยโลกาภิวัตน์ของการเงิน การประกาศนโยบายทางการเงินที่ใช้ได้มีเพียงแค่เรื่องกฎเกณฑ์การเปิดเผยข้อมูลทางบัญชีและการพยายามอย่างไม่ลดละในการต่อต้านประเทศที่มีนโยบายปลอดภาษีหรือเก็บภาษีในระดับต่ำมาก (tax havens) เท่านั้น โชคร้ายเป็นอย่างยิ่งที่เราจะต้องผ่านวิกฤติการณ์อีกหลายอย่างกว่าที่จะไปถึงจุดนั้นได้

สองอาทิตย์หลังจากสภาคองเกรสสหรัฐอเมริกาผ่านงบประมาณช่วยแก้วิกฤติการณ์ทางการเงิน หรือที่เรียกว่า The Troubled Assets Relief Program (TARP) ทางสหภาพยุโรปก็ประกาศกรอบการดำเนินงานของตนในการรักษาเสถียรภาพของธนาคารในทวีปยุโรป ในคำแถลงเมื่อวันที่ 13 ตุลาคม ประธานาธิบดีนิโคลาส ซาร์โกซี เปิดเผยแนวทางการตอบสนองต่อเรื่องนี้ของรัฐบาลฝรั่งเศส

ล้านล้านดอลลาร์

28 ตุลาคม ค.ศ. 2008

เงินกว่า 40,000 ล้านยูโรได้ใช้ไปกับการจัดระบบการเงินของธนาคารฝรั่งเศส 320,000 ล้านยูโรใช้เพื่อการประกันหนี้ ส่วน 1.7 ล้านล้านยูโรใช้สำหรับประเทศในกลุ่มยูโรทั้งหมด คุณเคยได้ยินการประมูลใต้ที่สูงกว่านี้หรือไม่? การแข่งขันที่ทำให้เห็นแผนของรัฐบาลที่จะให้เงินช่วยเหลือเป็นจำนวนมหาศาล สรุปคือรัฐบาลของประเทศร่ำรวยกำลังตกอยู่ในความเสี่ยงครั้งยิ่งใหญ่

ประการแรกคือ ไม่มีการประกันว่ากลยุทธ์ที่เปิดเผยออกไปยังสาธารณชนนั้น จะระงับวิกฤติการณ์และหลีกเลี่ยงภาวะถดถอยอันแสนเจ็บปวดได้ ตลาดการเงินชอบตัวเลขจำนวนมาก แต่ก็ต้องการรู้อย่างชัดเจนด้วยว่าจะใช้เงินไปทำอะไร ใครจะได้เท่าไร ได้เป็นเวลากี่ปี และภายใต้เงื่อนไขอะไรบ้าง อย่างไรก็ตาม ความเป็นจริงแล้วรัฐบาลทำเหมือนว่าเหตุการณ์นี้เป็นเหมือนบริษัทหนึ่งที่ย่ำแย่ที่สุดที่ตนเองควรจะทำกับดูแล ทุกๆ เทคนิคทางบัญชีทำเพียงเพื่อ

ให้บัญชีออกมาดูดี โดยมีข้อความพิเศษระบุไปถึงประธานาธิบดีฝรั่งเศส ทรายรับรายจ่ายประจำปีสับสนด้วยหุ้นและเงินสดค้าประกันกับธนาคาร การปฏิบัติงานครั้งเดียวที่ถูกนับซ้ำเป็นหลายๆ ครั้ง และทุกๆ อย่างที่ใส่เพิ่มเข้ามาล้วนมากขึ้นและดีขึ้น เรากำลังอยู่ในสถานการณ์อันน่าประหลาดใจที่ทั้งทางการสหรัฐและฝรั่งเศสพยายามหีบยี่นเงินสาธารณะให้ธนาคารที่ไม่ต้องการรับ โดยไม่มีการกำหนดเงื่อนไขที่แท้จริง เงินกู้ยืม 10,000 ล้านดอลลาร์ที่ให้กับสถาบันการเงินขนาดใหญ่ของฝรั่งเศส เมื่อสัปดาห์ที่แล้ว¹ เพื่อพยายามกระตุ้นการกู้ยืม การตกลงกันแทบจะมีเพียงแค่ว่าจากเท่านั้น อย่างไรก็ตาม กฎเกณฑ์และกฎระเบียบต่างๆ ที่จะนำมาบังคับใช้ให้ธนาคารเอกชนปล่อยกู้เงินทุนบางส่วนให้บริษัทขนาดเล็กและขนาดกลางต่อไปจะได้รับการทบทวนและปรับปรุงในสถานการณ์วิกฤติปัจจุบัน

สิ่งต่อไปที่สำคัญที่สุดคือกลยุทธ์เหล่านี้ เกิดจากการประกาศที่ทำให้เข้าใจผิดเกี่ยวกับจำนวนเงินหลายร้อยพันล้านนั้น ทำให้เกิดความเสียหายที่สาธารณชนจะสับสนในระยะยาว หลังจากที่มีการอธิบายมาเป็นเวลาหลายเดือนแล้วว่ากองทุนสาธารณะกำลังจะหมด การตัดจำนวนเงินแม้จะเล็กน้อยเพียงสองสามร้อยล้านก็เป็นเรื่องที่สมควรจะทำ แต่รัฐบาลยังคงยอมเป็นหนี้อย่างไม่จำกัดเพียงเพื่อที่จะช่วยนายธนาคาร

แหล่งที่มาแรกของความสับสนซึ่งต้องการการอธิบายให้กระจ่างคือความจริงที่ว่าตัวเลขของรายได้หมุนเวียนประจำปีและการผลิตทั้งหมดนั้นผสมปนเปไปกับตัวเลขของความมั่งคั่ง ที่ภายหลังพบว่า

---

¹ เมื่อวันที่ 20 ตุลาคม ค.ศ. 2008 คริสติน ลาการ์ด รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังฝรั่งเศส ประกาศข้อตกลงที่จะอัดฉีดเงินจำนวน 10,500 ล้านดอลลาร์ให้ธนาคารขนาดใหญ่ของรัฐจำนวน 5 แห่งผ่านหน่วยงานราชการใหม่ - *ทรานส์*

จำนวนเงินมากกว่าก่อนหน้านี้ ยกตัวอย่างเช่น ในประเทศฝรั่งเศส รายได้ประจำปีของประเทศ (ผลิตภัณฑ์มวลรวมลบค่าเสื่อม) อยู่ที่ประมาณ 1.7 ล้านล้านยูโร (เฉลี่ย 30,000 ยูโรต่อหัวประชากร) แต่ความมั่งคั่งของคนในชาติอยู่ที่ 12.5 ล้านล้านยูโร (เฉลี่ย 200,000 ยูโรต่อหัวประชากร) แต่ถ้าเป็นของชาวอเมริกันและยุโรป จำนวนเงินต้องคูณคร่าวๆ ด้วย 6 คือรายได้จะอยู่ที่ 10 ล้านล้านยูโร และความมั่งคั่งอยู่ที่ 70 ล้านล้านยูโร

ส่วนที่สองที่เป็นประเด็นสำคัญคือ 80% ของรายได้ทั้งหมดและความมั่งคั่งนั้นเป็นของครัวเรือน หรือหมายความว่าจริงๆ แล้วบริษัทไม่ได้เป็นเจ้าของอะไรเลย นับตั้งแต่ที่พวกเขาได้จ่ายเงินทั้งหมดไปในการผลิต เงินเหล่านั้นก็เป็นรายได้ของแรงงานและครัวเรือนที่ถือหุ้นไปแล้ว สิ่งนี้ทำให้เข้าใจได้ว่าสาเหตุของการช็อก (shock) ในช่วงแรกนั้นเกิดขึ้นจากวิกฤตการณ์ซับไพรม์ประมาณล้านล้านดอลลาร์ (เท่ากับ 10 ล้านครัวเรือนอเมริกัน ซึ่งแต่ละครัวเรือนมีเงินกู้ยืม 100,000 ดอลลาร์) ถึงแม้ว่าจำนวนเงินมีขนาดพอประมาณเมื่อเทียบกับความมั่งคั่งของครัวเรือนแต่ก็ทำให้ระบบการเงินทั้งหมดล้มลงได้ ดังนั้นปีเอ็นพี พารีบาส (BNP Paribas) ธนาคารขนาดใหญ่ที่สุดของฝรั่งเศสจึงรายงานตัวเลขสินทรัพย์ที่ 1.69 ล้านล้านยูโร เทียบกับหนี้สินที่ 1.65 ล้านล้านยูโร โดยเก็บ 40,000 ล้านไว้เป็นส่วนของทุน งบดุลของเลห์แมน บราเธอร์สก็ไม่ได้ต่างไปจากก่อนที่จะเกิดการล่มสลายหรือต่างกับธนาคารอื่นๆ ทั่วโลก แก่นความจริงก็คือธนาคารเป็นองค์กรที่มีความเปราะบางที่โดนทำลายได้จากการลดมูลค่าของบัญชีทรัพย์สินจำนวน 1 ล้านล้านดอลลาร์

เมื่อเห็นความเป็นจริงดังนั้น จึงเป็นสิ่งถูกต้องที่รัฐจะทำการแทรกแซงเพื่อแก้ปัญหาวิกฤตการณ์ในเชิงระบบนี้ โดยมีเงื่อนไขเพียงไม่กี่อย่างเท่านั้น

ประการแรกคือ จะต้องมีการยืนยันว่าผู้ถือหุ้นและผู้จัดการธนาคารที่
รับการประกันโดยผู้เสียภาษีจะต้องจ่ายค่าชดเชยสำหรับความผิดพลาด
ของพวกเขา ซึ่งไม่จำเป็นต้องเป็นแค่กรณีล่าสุดที่เกิดจากการแทรกแซง
ประการที่สอง จะต้องมีการออกกฎระเบียบของการเงินที่มีความเสี่ยงสูง
เพื่อให้แน่ใจว่าสินทรัพย์เสียจะไม่ถูกขายทอดตลาดอีกต่อไป ให้เป็นเหมือน
กฎของหน่วยงานดูแลด้านอาหารที่ใช้กำกับเวลาที่มีการออกสินค้าใหม่
แต่สิ่งนี้จะไม่มีทางเป็นไปได้ที่เราจะได้ทราบใดที่เราจะปล่อยให้สินทรัพย์มูลค่า
กว่า 10 ล้านล้านดอลลาร์ยังคงได้รับการบริหารใน tax havens ดังที่
นิยมแอบทำกัน ประการสุดท้าย จะต้องยกเลิกเงินชดเชยที่น่ารังเกียจ
ของภาคการเงินที่กระตุ้นความเสี่ยงมากเกินไป โดยจำเป็นต้องเก็บ
ภาษีอัตราก้าวหน้ากับผู้ที่มีรายได้สูงให้มากขึ้น ซึ่งตรงข้ามกับนโยบาย
ป้องกันทางภาษีของฝรั่งเศสในปัจจุบัน² ที่มีเป้าหมายยกเลิกเว้นการเก็บเงิน
ภาษี ด้วยกลยุทธ์นี้เราจะเตรียมพร้อมสำหรับวิกฤติการณ์ที่รุนแรง
มากขึ้น ซึ่งกำลังจะมาถึงเท่าที่จะทำได้ นั่นคือ วิกฤติการณ์ทางสังคม
และการเมือง

---

² ภาษีบูชลิเลอว์ (Bouclier scal) หรือการป้องกันภาษี เป็นนโยบายที่ถกเถียงกัน ซึ่งนำ
เสนอโดยประธานาธิบดีฝรั่งเศสนิโคลาส ซาร์โกซี ในแคมเปญเลือกตั้งปี ค.ศ. 2007
ที่ได้นำมาใช้ในช่วงหลังของปีนั้น โดยเป็นกฎหมายที่กำหนดให้จ่ายภาษีไม่เกิน
50% ของรายได้ - *ทรานส์*

ชัยชนะแห่งประวัติศาสตร์ของบารัก โอบามา เมื่อเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 2008 ซึ่งเกิดขึ้นท่ามกลางความกลัวที่แผ่ขยายออกไปทั่วประเทศ กำลังจะก้าวไปสู่ภาวะเศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหม่ เหมือนกับภาวะตกต่ำที่เป็นเอกลักษณ์ซึ่งเป็นภาพปกของนิตยสารนิตยสารนิตยสารนิตยสารที่มีภาพของประธานาธิบดีผิวสีคนแรก แฟรงกลิน รูสเวลต์คาบหูหรืออยู่ที่ปาก โอบามาให้กับประชาชนบนรถที่วิ่งไปรอบๆ ถนนในวันที่เข้ารับตำแหน่ง เช่นเดียวกับรูสเวลต์ โอบามา กำลังให้ข้อความแห่งความหวังและสัญญาที่จะล้มนโยบายแบบอนุรักษ์นิยมของผู้นำคนก่อน หลายคนสงสัยว่านโยบายสู่ความหวังใหม่ (New Deal) นี้จะอยู่ใกล้แค่ไหน

โอบามาและแฟรงกลิน ดี. รูสเวลต์ (FDR) การเปรียบเทียบในทางที่ผิด

20 มกราคม ค.ศ. 2009

โอบามาจะเป็นรูสเวลต์คนใหม่หรือไม่? นี่เป็นคำเปรียบเทียบในทางที่ผิดจากหลายเหตุผลด้วยกัน อย่างแรกคือเรื่องของเวลา เมื่อรูสเวลต์ขึ้นเป็นประธานาธิบดีในเดือนมีนาคม ค.ศ. 1933 สถานการณ์ทางเศรษฐกิจอยู่ในสภาวะหมดหวังอย่างสิ้นเชิง นับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1929 การผลิตลดลงกว่า 20% และอัตราการว่างงานก็เพิ่มสูงถึง 25% ยังไม่รวมถึงสถานการณ์ที่น่าตกใจระหว่างประเทศอีก หลังหายหน้าอันใหญ่หลวงที่เกิดขึ้นจากประธานาธิบดีฮูเวอร์ที่ทำให้ประเทศติดหล่มอยู่กับกลยุทธ์ “การขายสินทรัพย์ที่มีอยู่เพื่อชำระหนี้” เป็นเวลากว่า 3 ปี โดยมีเป้าหมายให้ธนาคารที่สภาพย่ำแย่ล้มลงไปทีละแห่ง ทำให้เกิดการต่อต้านรัฐบาลที่

ดีอรันั้นี่มากขึ้น (งบประมาณเกินดุลจนกระทั่งถึงปี ค.ศ. 1931 ทว่ากำลัง การซื้อของประชาชนไม่ขยายตัว) ชาวอเมริกันต้องการการเปลี่ยนแปลง ครั้งยิ่งใหญ่และรอคอยรัฐเวลต์ราวกับเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ด้วย สถานการณ์ที่สิ้นหวังนี้จึงทำให้เกิดนโยบายใหม่ขึ้นมาแทน

เพื่อจะลงโทษชนชั้นสูงที่สร้างความร่ำรวยมั่งคั่งให้ตนเอง ในขณะที่ ทำให้ประเทศไปสู่สถานการณ์เลวร้าย และเพื่อช่วยให้เงินทุนของ รัฐบาลกลางขยายตัวมากยิ่งขึ้น แฟรงกลิน ดี. รูสเวลต์จึงตัดสินใจเพิ่ม อัตราภาษีของผู้มีรายได้สูงและผู้มั่งคั่งหรือทรัพย์สินมากที่สุดได้ถึง 80-90% และอัตรานี้ก็คงอยู่กว่าครึ่งศตวรรษ

ในขณะที่โอบามาเข้ามาเข้ามาทำงานหลังจากเกิดวิกฤติการณ์ไม่ ก็เดือน เขาต้องเผชิญกับสถานการณ์ที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง และอยู่ ในช่วงเวลาที่ฝ่ายการเมืองไม่ได้รับความชื่นชมมากนัก ภาวะถดถอย ช่วงนี้ยังห่างไกลจากภาวะเศรษฐกิจตกต่ำเมื่อทศวรรษ 1930 มาก จึง ทำให้โอบามาไม่สามารถออกมาตราการปฏิวัติครั้งใหญ่ได้ แต่ถึงแม้ ภาวะถดถอยนี้จะแย่งไปอีก โอบามาก็ยังรับมือได้ ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่เกิดขึ้น กับรัฐเวลต์ แน่นนอนว่าโอบามามีความชอบธรรมทางการเมืองน้อยกว่า รัฐเวลต์ เพราะโอบามาตั้งใจจะลดแผนขึ้นภาษีของผู้มีรายได้สูง ในขณะที่ เลือกลงปล่อยให้นโยบายลดภาษีจากสมัยของประธานาธิบดีบุชค่อยๆ สิ้นสุดไป ในปี ค.ศ. 2010 อัตราภาษีของผู้มีรายได้สูงเพิ่มขึ้นเพียงเล็กน้อย จาก 35% เป็น 39.6% อัตรากำไรส่วนเกินของทุนเพิ่มจาก 15% เป็น 20%

ผู้สนับสนุนโอบามาได้วิพากษ์วิจารณ์แผนการลงทุนและกระตุ้น เศรษฐกิจของเขาว่าไม่เพียงพอ เพราะมุ่งเน้นบรรเทาภาษีของชนชั้นกลาง มากเกินไป ซึ่งเป็นที่นิยมของฝั่งรีพับลิกัน แต่ยังพยายามไม่พอในมุม ของแผนการใช้จ่ายสาธารณะ นักเศรษฐศาสตร์ที่ขอพอล กรุงแมนเขียน

ลงในหนังสือพิมพ์นิวยอร์กไทมส์เมื่อสองสามวันที่ผ่านมาว่า “ความหุดหู่ของการเมืองทั้งสองฝ่าย” กำลังเกิดขึ้น แม้อโอบามาจะได้แย้งแต่เราควรจำได้ว่าสถานการณ์นี้มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญเมื่อเทียบกับสถานการณ์ที่รัฐเวลต์เผชิญ ในกรณีนี้ง่ายกว่ามากที่จะขยายขอบเขตการช่วยเหลือของรัฐบาลในช่วงหลังจากวิกฤติการณ์ปี ค.ศ. 1929 นั้นเป็นเพราะว่าตอนนั้นรัฐบาลกลางไม่มีบทบาทใดๆ อีกทั้งก่อนทศวรรษ 1930 ค่าใช้จ่ายของรัฐทั้งหมดไม่เคยเกิน 4% ของผลิตภัณฑ์มวลรวมประเทศ รัฐเวลต์ได้เพิ่มค่าใช้จ่ายของรัฐขึ้นไปเป็น 10% ในช่วงปี ค.ศ. 1934-1935 ซึ่งเพิ่มขึ้นสูงสุดในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ก่อนจะคงที่อยู่ที่ 18-20% ในช่วงหลังสงคราม จนถึงในปัจจุบันนี้

ประวัติศาสตร์การเจริญเติบโตของรัฐบาลสหรัฐ สะท้อนถึงการลงทุนขนาดใหญ่ของภาครัฐและโครงการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานตั้งแต่ทศวรรษ 1930 โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัดตั้งกองทุนบำเหน็จบำนาญ สาธารณะและระบบการว่างงาน สิ่งที่โอบามาเผชิญในวันนี้มีความซับซ้อนมากกว่า ดังเช่นในยุโรป การก้าวกระโดดของรัฐบาลเกิดขึ้นแล้วขณะนี้เป็นเวลาที่ต้องใช้เหตุผลในเรื่องสวัสดิการของรัฐมากกว่าจะพยายามพัฒนาเพิ่มเติมหรือขยายไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุด โอบามาต้องจูงใจประชาชนว่าการแก้ปัญหาวิกฤติการณ์และการเตรียมตัวไปสู่อนาคตนั้นต้องการการลงทุนของรัฐครั้งใหม่ โดยเฉพาะในเรื่องของพลังงานและสิ่งแวดล้อม รวมทั้งรายจ่ายเพื่อสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องประกันสุขภาพ ซึ่งเป็นสวัสดิการรัฐที่คนยากจนของอเมริกาเข้าถึงได้น้อย ให้เราตั้งความหวังกับโอบามาและโลกใบนี้ว่าจะทำเรื่องเหล่านี้ได้โดยไม่ทำให้เกิดภาวะเศรษฐกิจตกต่ำเหมือนในทศวรรษ 1930

